

ПОВѢСТЬ.

Ѳдна вдовица имаше двѣ красны дщеры; и перворожденна-та ся называше Бѣла, а втора-та Червена защо една-та бѣ бѣла като снѣгъ, и друга-та имаше бузы и устны червени като грандафилъ. Единъ день вдовица-та, като сѣдеше на врата-та нейнаго дома, и плетеше, виде една сиромашкина баба, коя съ големъ трудъ варвеше и ся по пираше съ тоягата си. Много ся заморена, рече ней оная Вдовица, сѣдни убо да си починишь; и абде повелѣ на дщеры-те си да ѱ принесать столъ. Станаха убо и двѣ-те, но Червена притечесе по скоро, и принесе стола. Искашъ ли да пиешъ една чаша вино? рече ней вдовица-та, съсь радость, отвѣща баба-та, най паче сѣка ми ся щехъ да поямъ мало, ако бы да имашъ да ми дадешъ, за да ми дойде охота. Давамъ ти все що мога, рече вдовица-та, но полеже самъ немощна, това ще е весма мало. Послѣ повелѣ на дщеры-те си да послужать на оная баба, коя сѣдна на трапеза-та; а вдовица-та повелѣ на по голѣма-та да отиде да собере мало сливы отъ едно сливено древо, кое мома-та бѣ